سخت تر وتلخ ترست (٤٦) .

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٤٧﴾

هرآئینه گنهگاران درگمراهی دیوانگی اند (٤٧) .

يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾

یادکن روزی که کشیده شودایشان رادر دوزخ برروی های ایشان (گوئیم) بچشید دست رسانیدن دوزخ را (٤٨) .

إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾

هرآئینه ماهر چیزرا پیداکردیم باندازهٔ مقرر (٤٩) .

وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾

ونیست حکم ما مگریك کلمه مانند گردانیدن چشم[(١)] (٥٠) .

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٥١﴾

وهرآئینه هلاك ساختیم امثال شمارا پس آیاهیچ پندگیرنده است (٥١) .

وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾

وهرچیزی که کرده اند مکتوب ست درنامه های اعمال (٥٢) .

وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُّسْتَطَرٌ ﴿٥٣﴾

و هرخوردوبزرگ نوشته شده است[(٢)] (٥٣) .

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾

هرآئینه پرهیزگاران دربوستانهاوچشمه هاباشند (٥٤) .

فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِندَ مَلِيكٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾

در مجلس راستی باشند نزدیك پادشاه توانا (٥٥) .

سُورَةُ الرَّحْمٰنِ

سوره رحمن مدنی است وآن هفتادوهشت ایت وسه رکوع است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

الرَّحْمَٰنُ ﴿١﴾

خدا (١) .

عَلَّمَ الْقُرْآنَ ﴿٢﴾

آموخت قرآن را (٢) .

---

(١) یعنی درسرعت وجود مراد آسان بودن ست .

(٢) یعنی درلوح محفوظ .

خَلَقَ الْإِنْسَانَ ٣

آفرید آدمی را (٣) .

عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ٤

آموختش سخن‌گفتن (٤) .

الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ٥

خورشید وماه بحساب مقرر میروند (٥).

وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ٦

وگیاه ودرخت سجده میکنند (٦) .

وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ٧

وآسمان را برافراشت وفرودآورد ترازو را (٧) .

أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ٨

بمقصد آنکه ازحد تجاوز مکنید درترازو (٨) .

وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ٩

وراست سنجید بانصاف ونقصان مکنید درترازو (٩) .

وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ١٠

وزمین راگستردبرای آدمیان (١٠) .

فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ ١١

درآن زمین میوه است ودرختان خرماست خداوندِ غلاف ها (١١) .

وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ١٢

ودرآن زمین دانه خداوند برگ ست وگل خوشبوئیست [1] (١٢) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ١٣

پس کدام یک راازنعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید[2] (١٣) .

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ ١٤

آفریدآدمی را ازگِل خشك مانند سفال (١٤).

وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ ١٥

وآفریدجن را ازشعلهٔ آتش (١٥) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ١٦

پس کدام یکراازنعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (١٦) .

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ١٧

پروردگار دومشرق ست وپروردگار دو

---

(١) مترجم‌گوید اشاره بآنست که برگ حبوب غازیه علف دواب ایشان میشود پس این علاوه نعمت است .

(٢) جن وانس .

مغرب ست[1] (١٧) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٨﴾

پس كدام يكراازنعمتهاى پروردگار خويش دروغ مى شمريد (١٨) .

مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾

گذاشت دودرياراتابهم جمع شوند (١٩) .

بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾

ميان اين هردوحجابيست كه يكى برديگرى تعدى نميكند (٢٠) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾

پس كدام يكراازنعمتهاى پروردگار خويش دروغ مى شمريد (٢١) .

يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٢﴾

برآيدازين دودريا مرواريدومرجان (٢٢) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾

پس كدام يكراازنعمتهاى پروردگار خويش دروغ مى شمريد (٢٣) .

وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنْشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٢٤﴾

خداراست كشتى هاى‌روان شونده برافراشته دردريا ماندكوه ها (٢٤) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾

پس كدام يكراازنعمتهاى پروردگار خويش دروغ مى شمريد (٢٥) .

كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾

هركه هست برزمين فانى شود (٢٦) .

وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾

وباقى ماندروى پروردگارتو خداوند بزرگى وانعام (٢٧) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾

پس كدام يكراازنعمتهاى پروردگار خويش دروغ مى شمريد (٢٨) .

يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴿٢٩﴾

سوال ميكند ازخداهركه درآسمانهاست وزمين ست هرروزى خدادرحالتى ست[2] (٢٩) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾

پس كدام يكراازنعمتهاى پروردگار خويش دروغ مى شمريد (٣٠) .

---

(١) يعنى درزمستان آفتاب مشرق ومغرب ديگردارد و در تابستان مشرق ومغرب ديگر .

(٢) يعنى تنعيم يا تعذيب، اسعاد ياشقا، احيايا اماتت والله اعلم .

سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلٰنِ ﴿٣١﴾

ازهمه فارغ شده برای شما متوجه شویم ای جن وانس (٣١) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٣٢﴾

پس کدام یکرااز‌نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٣٢) .

يٰمَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا ۚ لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطٰنٍ ﴿٣٣﴾

ای قوم جن وانس اگرمی توانید که بیرون روید ازکناره های آسمان هاوزمین پس بیرون روید بیرون نخواهد رفتن مگر بقوتی[1] (٣٣) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٣٤﴾

پس کدام یکرااز‌نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٣٤) .

يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِنْ نَارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرٰنِ ﴿٣٥﴾

فرستاده خواهد شدبرشما شعلهٔ ازآتش ودود نیز پس مقابله نتوانید کرد (٣٥) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٣٦﴾

پس کدام یك را ازنعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٣٦) .

فَإِذَا انْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾

پس چون بشگافدآسمان پس شود مثل گِلِ سرخ مانندِادیم سرخ (٣٧) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٣٨﴾

پس کدام یکرااز‌نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٣٨) .

فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْئَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٣٩﴾

پس آن روزسوال کرده نه شود ازگناه خود هیچ آدمی ونه جنی (٣٩) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٤٠﴾

پس کدام یکرااز‌نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٤٠) .

يُعْرَفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمٰهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَالْأَقْدَامِ ﴿٤١﴾

شناخته شوندگنهگاران به قیافهٔ خود پس گرفته شودبه موی پیشانی های وبه پای هانیز (٤١) .

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٤٢﴾

پس کدام یك رااز‌نعمتهای پروردگار

(١) یعنی وآن قوت کجا است .

دروغ می شمرید (٤٢) .

هٰذِهٖ جَهَنَّمُ الَّتِيْ يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُوْنَ ﴿٤٣﴾

این است آن دوزخ که دروغ شمرده بودند آن را گنهگاران (٤٣) .

يَطُوْفُوْنَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيْمٍ اٰنٍ ﴿٤٤﴾

آمدورفت کنند میان آن آتش ومیان آب گرم جوشیده (٤٤) .

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٤٥﴾

پس کدام یك رااز نعمت های پروردگار خویش دروغ می شمرید (٤٥) .

وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهٖ جَنَّتٰنِ ﴿٤٦﴾

وکسی را که ترسیده است ازایستادن بحضور پروردگارخویش دوبوستان است (٤٦) .

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٤٧﴾

پس کدام یکرااز نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٤٧) .

ذَوَاتَآ اَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾

دو بوستان دارای شاخه های بسیار (٤٨).

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٤٩﴾

پس کدام یکرااز نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٤٩) .

فِيْهِمَا عَيْنٰنِ تَجْرِيٰنِ ﴿٥٠﴾

درآن دوبوستان دو چشمه میروند (٥٠).

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٥١﴾

پس کدام یکرااز نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٥١) .

فِيْهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجٰنِ ﴿٥٢﴾

درآن دوبوستان ازهرمیوه دو قسم باشد (٥٢) .

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٥٣﴾

پس کدام رااز نعمتهای پروردگارخویش دروغ می شمرید (٥٣) .

مُتَّكِـِٕيْنَ عَلٰى فُرُشٍۢ بَطَآئِنُهَا مِنْ اِسْتَبْرَقٍ ۚ وَجَنَا الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ﴿٥٤﴾

تکیه زده برفرش های که آسترآن ازحریرضخیم باشد ومیوهٔ آن دوبوستان نزدیك بُوَد [1] (٥٤) .

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٥٥﴾

پس کدام یکرااز نعمتهای پروردگار

(١) یعنی به سهولت توان گرفت .

خویش دروغ می شمرید (٥٥) .

فِيهِنَّ قَٰصِرَٰتُ ٱلطَّرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَآنٌّ ﴿٥٦﴾

درآن کوشکهاحوران باشند فرواندازنده
چشم جماع نکرده است بآنهاهیچ آدمی
پیش ازایشان ونه هیچ جنی (٥٦) .

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾

پس کدام یکراازنعمتهای پروردگار
خویش دروغ می شمرید (٥٧) .

كَأَنَّهُنَّ ٱلْيَاقُوتُ وَٱلْمَرْجَانُ ﴿٥٨﴾

گویاآن حوران یاقوت ومرجان اند (٥٨) .

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾

پس کدام راازنعمتهای پروردگارخویش
دروغ می شمرید (٥٩) .

هَلْ جَزَآءُ ٱلْإِحْسَٰنِ إِلَّا ٱلْإِحْسَٰنُ ﴿٦٠﴾

نیست جزای نیکوکاری مگر انعام بسیار
(٦٠) .

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦١﴾

پس کدام یکراازنعمتهای پروردگار
خویش دروغ می شمرید (٦١) .

وَمِن دُونِهِمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾

وغیرازاین دوبوستان دوبوستان
دیگرباشند (٦٢) .

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٣﴾

پس کدام یکراازنعمتهای پروردگار
خویش دروغ می شمرید (٦٣) .

مُدْهَآمَّتَانِ ﴿٦٤﴾

دوبوستان سبزکه ازغایتِ سبزی بسیاهی
میزنند (٦٤) .

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾

پس کدام یکراازنعمتهای پروردگار
خویش دروغ می شمرید (٦٥) .

فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ ﴿٦٦﴾

درآن دوبوستان دوچشمه جوشنده باشند
(٦٦) .

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾

پس کدام یکراازنعمتهای پروردگار
خویش دروغ می شمرید (٦٧) .

فِيهِمَا فَٰكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴿٦٨﴾

درآن دوبوستان میوه ودرختان خرما وانار
باشند (٦٨) .

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾

پس کدام یك راازنعمتهای پروردگار

فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿٧٠﴾

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾

حُورٌ مَقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٧٢﴾

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾

لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٧٤﴾

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٥﴾

مُتَّكِئِينَ عَلَى رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ ﴿٧٦﴾

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾

تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٧٨﴾

سُورَةُ الْوَاقِعَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾

لَيْسَ لِوَقْعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾

خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ ﴿٣﴾

خویش دروغ می شمرید (٦٩) .

درآن کوشکها زنانِ برگزیده جمال باشند (٧٠) .

پس کدام یکرااز نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٧١) .

حوران نگاهداشته شده درخیمها (٧٢) .

پس کدام یکرااز نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٧٣) .

جماع نکرده است بآنها هیچ آدمی پیش ازایشان و نه هیچ جنی (٧٤) .

پس کدام یکرااز نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٧٥) .

تکیه زده باشند بربالشهای سبز وبساط های نیك (٧٦) .

پس کدام یکرااز نعمتهای پروردگار خویش دروغ می شمرید (٧٧) .

بابرکت ست نام پروردگارتو خداوندبزرگی وانعام (٧٨) .

سوره واقعه مکی است وآن نود وشش آیت وسه رکوع است

بنام خدای بخشاینده مهربان .

یادکن آنگاه که متحقق شود قیامت (١) .

نیست وقت بودن آن را هیچ نفس دروغ گوینده [1] (٢) .

پست کننده است جماعتی رابلند کننده

(١) یعنی همه مسلمان شوند کفر وافتراآنجانه باشد .